

Arrest

nr. 121 838 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 31 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben vertrekt uit het Rijk;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de burger van de Unie die betrokkene begeleid of vervoegd heeft sinds 24.06.2013 als verblijfplaats Nederland heeft en bijgevolg uit het Rijk vertrokken is. Betrokkene ondertekende op 19/07/2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Betrokkene legt een contract voor met tewerkstelling van dienstencheques voor en een bewijs van het volgen van een cursus loopbaanoriëntatie: Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is in België, is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, het zoeken/hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Betrokkene legt een proces-verbaal voor dd. 21.06.2013 waarin zij een klacht neerlegt tegen haar echtgenoot.

Op 17.05.2013 omstreeks 14.00 uur is er een tussenkomst van de politie geweest wegens familiaal geweld.

Tevens werd er een medisch getuigschrift voorgelegd van slagen en verwondingen: Deze bewijzen kunnen niet in overweging genomen worden gezien artikel 42quater, §4, 4° enkel als uitzonderingsvoorwaarde kan ingeroepen worden indien er wordt ingetrokken op basis van artikel 42quater, §1, 4°. in casu is de intrekkingsbeslissing gebaseerd op artikel 42quater, §1, 2° waardoor de bewijzen betreffende het familiaal geweld niet kunnen dienen tot deze uitzonderingsmaatregel.

-Attesten van inburgering, cursus Nederlands tweede taal en maatschappelijke integratie: Het volgen van deze cursussen vormt een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen. Bijgevolg is dit evenmin het bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.

-Een huurovereenkomst en storting van de huur bewijzen niet dat betrokkene in het Rijk is geïntegreerd. Het hebben van een verblijfplaats is een noodzakelijk gegeven.

Tevens blijken uit het administratief dossier geen elementen betreffende de leeftijd, gezondheidstoestand en gezins- en economische situatie van betrokkene waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden en aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending van "de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, proportionaliteit en redelijkheid" opgeworpen.

Verzoekster zet het middel als volgt uiteen:

"1. Schending van de algemene principes van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, proportionaliteit en redelijkheid

Dat verzoekster sedert juli 2011 in België verblijft.

Dat verzoekster in april 2010 huwde met de heer T.F..

Dat verzoekster en haar echtgenoot dit jaar echter uit elkaar gingen omwille van het feit dat hij zeer agressief was en haar regelmatig sloeg.

Dat verzoekster bijgevolg niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Ondertussen heeft ze een nieuwe vriend, maar ze is nog steeds niet gescheiden van de heer T.F..

Dat verzoekster nu op 18.11.2013 de beslissing dd. 31.10.2013 krijgt die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing stelt dat de burger van de Unie die betrokkene begeleid of vervoegd heeft sinds 24.06.2013 als verblijfplaats Nederland heeft en bijgevolg uit het rijk vertrokken is. Ook wordt er gesteld

dat verzoekster geen elementen zou bijbrengen dat een terugkeer naar Marokko ernstige schade zou toebrengen gezien haar situatie in België.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat een verplichte terugkeer naar zijn land van herkomst wel schade berokkend aan verzoekster.

Dat verzoekster namelijk geen schuld heeft aan het spaak lopen van de relatie.

Dat het dan ook onredelijk voorkomt dat verzoekster haar verblijfsrecht kwijt geraakt door een situatie waar zij zelf niet de minste schuld aan heeft.

Dat de samenwoning is beëindigd omwille van huiselijk geweld, en dat haar echtgenoot hierna het land verlaten heeft en zich in Nederland gevestigd heeft.

Dat in geval van feitelijke scheiding van het gezin om redenen van familiaal geweld of andere bijzondere moeilijkheden het verblijf verder kan worden verlengd. [Art. 11 § 2, 4° lid 4 Vrw]

Dat verzoekster bovendien een nieuwe vriend heeft, waar zij momenteel echter nog niet officieel mee samenwoont.

Dat verzoekster ander werk heeft, ze een vast contract krijgt en meer verdient.

Dat verzoekster bijgevolg ook niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, daar zij hier nu een nieuwe vriend heeft, nieuw werk heeft, en bijgevolg haar centrum van belangen zich in ons land bevindt.

Dat verzoekster bovendien goed geïntegreerd is.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet gehandeld werd overeenkomstig de principes van redelijkheid en proportionaliteit. Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk op geen enkele manier rekening wordt gehouden de huidige situatie van verzoekster, aangezien de feitelijke scheiding er is gekomen om redenen van familiaal geweld, en aangezien zij momenteel een nieuwe vriend en een nieuwe job heeft.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, Mv administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoekster stelt in eerste instantie dat zij geen schuld heeft aan het spaak lopen van haar relatie, dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld en dat in geval van feitelijke scheiding van het gezin om redenen van familiaal geweld of andere bijzondere moeilijkheden het verblijf verder kan worden verlengd. Zij verwijst daartoe naar artikel 11, § 2, 4°, lid 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en dit in functie van haar echtgenoot, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, §1, 2° van diezelfde wet. Er valt dan ook niet in te zien hoe verzoekster op dienstige wijze zou kunnen verwijzen naar de bepalingen van artikel 11, §2, 4°, vierde lid, nu deze bepaling betrekking heeft op familieleden van derdelanders die een verblijfsrecht hebben op het grondgebied en dus geenszins op haar situatie als echtgenote van een burger van de Unie.

Verder lijkt zij volledig voorbij te gaan aan het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat de bewijzen van huiselijk geweld *in casu* niet in overweging kunnen worden genomen gezien artikel 42quater, § 4, 4° enkel als uitzonderingsvoorwaarde kan ingeroepen worden indien het verblijfsrecht wordt ingetrokken op grond van artikel 42quater, §1, 4°, hetgeen thans niet het geval zou zijn. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat er op geen enkele manier rekening werd gehouden met de situatie van huiselijk geweld die zij voorlegde. Door verder geen enkel concreet argument aan te brengen tegen het voormelde motief, toont verzoekster geenszins aan dat de verwerende partij onwettig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

In de mate dat verzoekster er op wijst dat zij een nieuwe job heeft, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat tewerkstelling geen bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie, nu het zoeken of hebben van een job en inkomen een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Ook met betrekking tot dit motief wordt nagelaten ook maar één concreet argument dat er anders over zou kunnen doen denken aan te halen. Eenzelfde

vaststelling dringt zich op ten aanzien van verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij goed geïntegreerd zou zijn. Ook dit argument werd beoordeeld in de bestreden beslissing, beoordeling die weerom ongemoeid wordt gelaten.

Verzoekster stelt dat zij een nieuwe vriend heeft, maar dit gegeven werd niet ter kennis gebracht van de verwerende partij zodat zij hiermee geen rekening kon houden. Daargelaten de vaststelling dat het gaat om een loutere bewering zonder meer, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster betoogt ten slotte dat een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst haar, in weerwil van hetgeen de verwerende partij dienaangaande heeft gesteld, wél schade zou berokkenen, maar zij heeft nagelaten één en ander concreet toe te lichten toen zij daartoe werd uitgenodigd door de verwerende partij en zelfs nu, in haar verzoekschrift, blijft zij in gebreke enig concreet argument bij te brengen dat los staat van hetgeen hiervoor reeds werd beoordeeld.

2.4. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekster weliswaar aangeeft dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, maar dat zij heeft verzuimd enig concreet argument aan te brengen dat de Raad ertoe zou kunnen brengen de motieven van de bestreden beslissing onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel te bevinden. Het middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS